

***ȘCOALA ÎN
IMAGINI SI CUVINTE***

Nr. 1aprilie 2019

Cuvânt înainte

La Școala Gimnazială Găgești, punem pe primul plan elevii, încercăm să-i motivăm, să-i încurajăm și să-i antrenăm în diverse activități. Atât pentru cei care se află la catedră, pentru părinți sau pentru experții în domeniul științelor educației, motivația este cheia succesului în învățare.

Generațiile trecute ne-au lăsat proverbul “ Ai carte, ai parte!”, un îndemn direct pentru tineri, de a-și canaliza energiile și efortul spre școală, spre a investi în propria dezvoltare. Ne întrebăm în ce măsură mai este astăzi un astfel de îndemn capabil să concentreze și să stimuleze efortul elevilor? Răspunsul se poate regăsi în regândirea unei relații vechi, dar extrem de actuale: motivația pentru învățare înseamnă performanță școlară.

Elevii vin și pleacă. Dascălii rămân aici, așteptând alte generații cărora să le dea învățătură și putere. Fiecare dintre ei pleacă, dar școala o iau în suflet pentru totdeauna! Școlii și oamenilor de aici, le doresc putere de muncă pentru a putea dăru, deoarece ei sunt cei capabili de a modela și schimba vieți!

Profesor Limba română, Pană Marian

ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE

Prof. Lovin Daniela

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze” (Maria Montessori – “Descoperirea copilului”) Educația extra - curriculară, realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor. Oricât de bogat ar fi conținutul cunoștințelor teoretice, școala, prin procesul de predare nu poate satisface toate nevoile de cunoaștere ale unui copil.

Activitățile extra - curriculare dețin un rol important în viața elevilor, oferindu-le un alt mod de dobândire a informațiilor. În acest sens, există activități independente, pe care elevul și le alege singur sau activități organizate de către cadrele didactice, la care acesta poate lua parte. Beneficiile sunt numeroase asupra copiilor.

Educația prin activitățile extra - curriculare urmărește identificarea și cultivarea unor aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele.



Concursurile școlare, competițiile - sunt o metodă extrașcolară de a stârni interesul elevului pentru diferite arii curriculare având, în același timp, o importanță majoră și în orientarea profesională a elevilor, făcându-le cunoscute toate posibilitățile pe care aceștia le au. Orele de antrenament, repetițiile la care copiii participă necesită un management eficient al timpului.

Din acest motiv, copiii deprind abilitatea de a-și planifica orarul riguros de timpuriu, lucru care le va fi de un real folos mai târziu în viață, când vor lucra cu termene-limită a sarcinilor date. Implicarea în activități extrașcolare duce la învățarea asumării unor responsabilități care țin de integrare, de respectarea unui program, a unor reguli.

Spectacolele - introduc copiii în lumea artei, dezvoltându-le partea creativă (muzica, sport, poezie, pictură). Serbările și festivitățile - marchează evenimentele importante din viața școlarului. Din punct de vedere educativ importanța acestor activități constă în dezvoltarea artistică a elevului. Activitățile extra - curriculare permit adaptarea mult mai ușoară la condiții și medii noi și uneori dificile. Experiența dobândită în acest mod îi ajută să își păstreze concentrarea și eficiența indiferent de temperatură sau de zgomot. În cadrul acțiunilor turistice, copiii își pot forma afecțiunea față de natură, față de om și de realizările sale.



Excursiile și drumețiile - stimulează copiii să își dezvolte o parte independentă a personalității în timp ce se confruntă cu realitatea într-un mod investigativ. Aceștia dobândesc cunoștințe din diferite domenii (geografie, istorie) prin vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale. Indiferent de tipul activității extrașcolare, copiii se vor confrunta și cu nereușite în cadrul acestora.

Eșecul le va oferi însă câteva lecții valoroase. Acestea îi pregătesc pe copii pentru o viață care are atât suișuri, cât și coborâșuri și îi învață să aprecieze momentele încununate de succes. Totodată, eșecurile le arată că încă au puncte slabe și că pentru a atinge succesul este nevoie de mai multă muncă și perseverență

Toate activitățile opționale sunt benefice pentru copii, dezvoltându-le diferite abilități, fiind caracterizate prin amuzament, relaxare și optimism. Acestea presupun o dezvoltare multilaterală pe lângă școală, care e foarte utilă.

1 MARTIE - e primăvară în Moldova!

Tradiții, legende și obiceiuri de Mărțișor

Prof. Înv. primar Lăluțiu Geanina Gabriela

Primăvara....

O pictură parfumată cu vibrații de violet...(George Bacovia)

Primăvara este un anotimp mult așteptat de toată lumea. Primăvara este prima,, fîică a anului” ,anotimpul renașterii naturii ,a tuturor ființelor. Acest anotimp ne încântă cu cromatică, peisajele și veselia dată de copacii înfloriți, multitudinea de flori ce ne încântă atât vizual, cât și olfactiv, vioiciunea copiilor, parcă treziți după o perioadă de amorțeală.



Primăvara sunt foarte multe tradiții, atât creștine, cât și păgâne, de care oamenii țin cont și pe care le onorează în fiecare an.

Prima zi calendaristică de primăvară, 1 martie, debutează cu un obicei mult așteptat, în general de fete, dar și de către băieți, în zona Moldovei, Mărțișorul.

Documentar, Mărțișorul a fost atestat pentru prima oară într-o lucrare de-a lui Iordache Goleșcu, în „Condica limbii române”.

Mărțișorul - micul obiect-bijuterie prins într-un șnur alb-roșu - este un simbol al reînnoirii timpului și al renașterii naturii, odată cu venirea primăverii, dar și al speranței, fiind dăruit celor dragi pentru a le aduce noroc și belșug.

În general, femeile și fetele primesc mărțișoare și le poartă pe durata lunii martie, ca semn al sosirii primăverii. În Moldova însă, obiceiul este ca fetele, să dăruiască mărțișoare băieților. Împreună cu mărțișorul se oferă adesea și flori timpurii de primăvară, cea mai reprezentativă fiind ghiocelul.

Arheologii au descoperit obiecte cu o vechime de mii de ani care pot fi considerate măștișoare. Ele au forma unor mici pietre de râu vopsite în alb și roșu, înșirate pe ață, pentru a fi purtate la gât. Cele două culori sunt deschise interpretărilor: roșul poate semnifica vitalitatea femeii, iar albul - înțelepciunea bărbatului. Astfel, șnurul măștișorului exprimă împletirea inseparabilă a celor două principii.

Semnificația firelor alb și roșu ce se împletesc într-un șnur de care este prins un mic obiect este relevantă și de unele legende. Astfel se spune că Soarele ar fi coborât pe pământ în chip de fată frumoasă și ar fi fost ținut prizonier de un zmeu. Pentru a-l elibera, un voinic s-a luptat cu zmeul vărsându-și sângele în zăpadă. Soarele a urcat din nou pe cer și, în locurile în care zăpada s-a topit, au răsărit ghiociei - vestitori ai primăverii.

Se spune că, în vechime, măștișorul era confecționat din două fire răsucite de lână colorată - albă și neagră sau albă și albastră - și era dăruit în prima zi din luna martie. Obiceiul măștișorului este de fapt o secvență dintr-un scenariu ritual de înnoire a timpului - primăvara, la moartea și renașterea simbolică a Dochiei.

Unele tradiții spun că firul măștișorului, funie de 365 sau 366 de zile, ar fi fost tors de Baba Dochia, în timp ce urca turma la munte. Asemănător Ursitoarelor care torc firul vieții copilului la naștere, Dochia torcea firul anului primăvara, la nașterea timpului calendaristic. De aceea, măștișorul este numit de etnologul Ion Ghinoiu "funia zilelor, săptămânilor și lunilor anului, adunate într-un șnur bicolor".

Originile sărbătorii măștișorului nu sunt cunoscute exact, dar se consideră că ea a apărut pe vremea Imperiului Roman, când Anul Nou era sărbătorit în prima zi a primăverii, în luna lui Marte. Acesta nu era numai zeul războiului, ci și al fertilității și vegetației. Această dualitate este remarcată în culorile măștișorului, albul însemnând pace, iar roșul - război. Anul Nou a fost sărbătorit pe 1 martie până la începutul secolului al XVIII-lea.

În prezent, măștișorul este purtat întreaga lună martie, după care este prins de ramurile unui pom fructifer. Se crede că aceasta va aduce belșug în casele oamenilor. Se zice că dacă cineva își pune o dorință în timp ce atârnă măștișorul de pom, aceasta se va împlini.

Tradițiile strămoșești e bine a fi respectate și menținute în orice zonă a țării, pentru că ne identifică și ne face unici, idee ce trebuie insuflată copiilor, la fel ca și dragostea pentru tot ce ne face să fim români.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEILOR -8 MARTIE-

Prof. Inv.primar Neguț Camelia

Ziua Internațională a Femeii, marcată pe 8 martie, a fost la începuturi o expresie a dorinței femeilor muncitoare de dobândire a unor drepturi, însă, de-a lungul timpului, s-a transformat într-un prilej de sărbătorire a feminității indiferent de religie și rasă.



Ziua Femeii nu a fost întotdeauna sărbătorită pe data de 8 martie. Puțini oameni știu că Ziua mamei se serbează încă de pe vremea grecilor antici. În fiecare primăvară, ei o serbau pe Rhea, mama tuturor zeilor. Sărbătoarea datează din timpul legendelor despre zeii Olimpului, când grecii au închinat zeiței Cybele, zeița pământului și mama tuturor zeilor, festivalul Hilaria desfășurat de pe 15 până pe 18 martie. Legenda zeiței Cybele a fost preluată și în mitologia romană, iar cultul ei prin urmare sărbătorit în calendarul roman.

În România, Ziua Mamei este asociată cu primăvara, iar unul dintre principalele simboluri ale acestei zile sunt florile. Se spune că „mascota” internațională a Zilei femeii este lealea. Aceasta reprezintă un simbol al primăverii și trebuie să fie oferită femeilor de ziua lor.

Și clasa I A, de la Școala Gimnazială Găgești, sub coordonarea d-nei învățătoare Neguț Camelia Ramona, cunoscând însemnătatea zilei de 8 Martie și prețuind pe cea mai frumoasă, blândă, gîngășă și grijulie ființă din viața lor, au lucrat cu mult drag o felicitare cu mesajul:

M-ai născut, m-ai dus de mîină,/ Ai muncit , să am de toate.../

Mulțumesc, iubită zîină, /Ani frumoși și sănătate!

Iată ce a ieșit:



DIN SUFLET PENTRU MAMA

Prof. înv. Primar, Trandafir Mihaela

“Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul. Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală.” Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului personalității propriilor copii se menține toată viața.

Părinții sunt cei dintâi educatori ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model pentru copil.

Părinții trebuie să țină seama de o maximă valoroasă oricând și pentru oricine: „Ochiul dragostei este un grădinar bun”.

Mama este ființa care ne este alături încă de la început, care ne susține și ne iubește necondiționat fără să ceară în schimb nimic altceva decât un zâmbet, semn al recunoștinței ce i-o purtăm. Relația dintre mamă și copil pornește din instincte și se modelează, pe parcursul vieții, în funcție de personalitatea fiecăruia, iar relația dintre mamă și pruncul său se naște în momentul sarcinii și nu se rupe niciodată. În ochii fiecărui copil, mama sa este un model și este considerată cea mai bună mamă din lume. De ce? Pentru că ea este cea care îl îngrijește și îi acordă cea mai multă atenție încă din copilărie și nu renunță la lucrurile acestea nici măcar când copiii ajung la vârsta maturității. Putem spune că nu există reguli stricte și nici limite în relația mamă-copil, iubirea dintre cei doi fiind necondiționată și reciprocă. Rolul mamei în viața unui copil este decisiv și de neînlocuit.

În primul an de viață, copilul descoperă lumea de la pieptul mamei, prinde curaj și face primii pași și descoperă dezamăgirea atunci când mama îl dojenește. Este important ca mama să petreacă o mare parte din timp cu copilul său și să îi fie alături la prima serbare la grădiniță sau la începerea școlii.

Sunt momente unice și valoroase pe care le poți trăi numai odată în viață.

Cea mai importantă persoană pentru un copil este mama. Aceasta primează în primii ani de viață ai fiecărui copil și este mereu gata să îl îndrume și să îi arate calea cea bună, să îl învețe lucruri noi și să se bucure alături de copilul ei pentru fiecare lucru mărunț ce apare în viața lor.

Din comportamentul acestuia putem observa amprenta familiei și în special a mamei asupra propriului copil. Atașamentul dintre mamă și fiu este o legătură unică și specială. Fără ajutorul mamei în primii ani de viață nu am reuși să ne descurcăm și nu am

avea destulă încredere în noi. Pentru cei mici mama are un rol vital în educația lor. Știm cu toții că la început fiecare copil învață prin imitație. Pe cine am mai imita noi dacă nu am avea-o lângă noi pe mama noastră dragă? Cui i-am spune “Te iubesc mami”?

Odată cu trecerea timpului oamenii au observat importanța vitală a mamei în viața unui copil așa că odată cu începutul primăverii, care știm că este un anotimp în care toată natura revine la viață, renaște pentru a ne putea bucura din nou de căldura soarelui și de frumusețea florilor, aceștia au inventat “Ziua Mamei”, sărbătorită de întreaga populație pe 8 Martie.

Mama este asemănată cu primăvara deoarece și ea la un moment dat în viața ei aduce pe lume o nouă ființă care îi schimbă complet viața și sufletul. De fapt, încă de la începutul lunii Martie este adusă în centrul atenției femeia și mama totodată.

8 Martie este o sărbătoare magică închinată ființei celei mai de preț și anume Mamei. Este o sărbătoare internațională unde în întreaga lume, mama are parte de o zi specială alături de familie, alături de cei cărora le-a dat viață. În fiecare școală sau grădiniță au loc serbări dedicate primăverii și mamei. Serbări în care prichindeii costumați și emoționați recită poezii prin care își arată dragostea lor față de mama, cântă, dansează și se străduiesc să fie cei mai buni “actori”.

Fiecare copil este unic și fiecare mamă este unică. Cu toții ne iubim mamele și încercăm să le arătăm aceasta prin gesturi mici în fiecare zi - un pupic pe obraz, o îmbrățișare dimineața înainte de a pleca la școală, un zâmbet atunci când o vedem tristă sau magicul

“TE IUBESC! “. Indiferent dacă greșim sau dacă nu o ascultăm atât de mult pe cât ar trebui, mama este singura persoană care are răbdare cu noi și ne iubește chiar și atunci când ne ceartă. Nu trebuie să ne neglijăm mamele ci să le iubim și să le arătăm acest lucru măcar pe jumătate cât ne-o arată ele în fiecare zi din viața noastră. Mama este condiția existențială a omului pe pământ.

ASOCIAȚA UMANITARĂ

"Sfânta Sofia - Credință, Nădejde și Dragoste"

Prof. înv. Preșc. Aldea Nicoleta

Pe unde a trecut, părintele Marian Tudor, a lăsat în urmă adevărate minuni. Nu le-a făcut singur, după cum mărturisește doamna preoteasa, ci cu ajutorul lui Dumnezeu și a prietenilor virtuali, din țară și din diaspora, din lista sa de Facebook. De când este preot, Marian Tudor a încercat să ajute pe oricine a venit cu o problemă, fie ea materială sau spirituală. Iar când vine vorba de ajutorul dat copiilor din parohia sa, face tot ce se poate, fără odihnă.

Și în noua parohie, Găgești, părintele și-a început cu râvnă munca. În biserica din sat copiii sunt așteptați cu dulciuri duminica și de sărbători, la liturghie, de Crăciun, de Paști, iar de Sfântul Nicolae își lasă cizmulile sub altar.



Un donator din Bucuresti l-a ajutat să cumpere o clădire din Găgești aflată peste drum de școala gimnazială. Aici, preotul a pus bazele unei asociații umanitare - "Sfânta Sofia - Credință, Nădejde și Dragoste". În fiecare zi, după orele de curs, în jur de 25 de copii, cu vârste cuprinse între 5-11 ani, vin cu drag. După ce părintele le oferă un prânz copios, format din două feluri și desert, copiii și fac temele ajutați de voluntari. Tot aici, la etaj, se adăpostesc câteva mame abuzate și alungate de acasă, împreună cu copiii lor. Discutând cu doamna preoteasa, am înțeles că nu vrea să mai plece din Găgești niciodată. Și-au cumpărat o casă și s-au stabilit în localitate, împreună cu cele două fete ale lor. Părintele are o comunitate de donatori cu care ține legătura și așa poate să-i ajute pe copiii sărmani. Pe unii, să rămână la liceu, pe alții, să aibă ce mânca.

CURIOZITĂȚI ȘI MISTERE DIN BIBLIE

Prof. Nanu Veronica

Biblia este un izvor de cunoaștere, este piatra de temelie a creștinătății și cartea de căpătâi a peste un miliard de credincioși din toată lumea. Cele mai interesante curiozități despre Biblie au stârnit interesul omenirii încă din cele mai vechi timpuri. În Biblie există menționări impresionante despre lucruri pe care nu ți le-ai fi imaginat:

- Biblia este de departe cea mai bine vândută carte din toate timpurile.*
- ea a fost tradusă în 2018 limbi.*
- cuvântul în sine, Biblie înseamnă “cărți” și provine din limba greacă. Inițial, această Carte Sfântă a fost scrisă în limbile ebraică, aramaică și greacă.*
- peste 40 de autori au contribuit la scrierea ei, inspirați de Duhul Sfânt,*
- în Biblie apar 2930 de personaje*
- a fost scrisă într-un interval de 1500 de ani, începând cu 1450 îH.*
- Vechiul Testament conține 39 de capitole și Noul Testament 27, însă împărțirea aceasta a fost făcută abia în 1228 de către Stephen Langton.*
- în 1448, Vechiul Testament a fost împărțit pe versete de către R. Nathan, iar în anul 1551 Robert Stephanus a făcut același lucru cu Noul Testament.*

Mulți dintre noi s-au întrebat, poate, unde se află Grădina Raiului.

În timp ce majoritatea teologilor și inițiaților "biblici" consideră că pasajul care istoriseste despre Grădina Edenului este, cel mai probabil, simbolic, alții sunt de părere că locul a existat într-adevăr, chiar aici, pe Pământ. Mai mult, Biblia ar oferi unele indicii destul de clare cu referire la locația sa exactă. Această convingere a condus la organizarea multor încercări de a localiza Grădina. Povestea creației din Geneză menționează amplasarea geografică atât a Edenului, grădina celor patru râuri biblice (Pison, Gihon, Tigru și Eufrat), cât și a celor trei regiuni biblice (Havila, Asiria și Kush).



Există ipoteze ce indică poziția Edenului fie în zona izvoarelor râurilor Tigru și Eufrat, la nord de Mesopotamia, fie în Irak, în Africa, ori în Golful Persic. În timp ce adevărata locație rămâne un mister, există un amănunt fascinant al poveștii: Etiopia este menționată ca fiind în apropierea sau împrejmuitoare Grădina Edenului în Geneză 2:13 ("Și numele celui de-al doilea râu este Gehon, același care a urzit țărâmul Etiopiei"). Încă din 1974, paleontologii au ajuns la concluzia că Etiopia poate fi declarată locația științifică a originilor umane, o adevărată Grădină a Edenului, din perspectiva științei.



De curând, un grup de exploratori chinezi și turci aflați în căutarea relicvelor biblice a anunțat că este posibil să fi descoperit Arca lui Noe, la altitudinea de 4.000 de metri, pe Muntele Ararat din Turcia. Echipa susține că a colectat specimene din lemn dintr-o structură de pe Muntele Ararat, aflat în estul Turciei, cărora datarea cu radiocarbon le-a stabilit originile în urmă cu 4.800 de ani, o perioadă ce coincide cu cea în care se crede că a avut loc Potopul lui Noe.

Acestea sunt doar câteva dintre misterele care învăluie Biblia și care ne captivează prin ineditul lor, urmând ca în edițiile următoare să relatăm și alte lucruri interesante din domeniul teologic.

JOCUL

- ACTIVITATE DOMINANTĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ-

Prof. înv. Preșc. Bușilă Daniela

Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Sufletul și inteligența devin mari prin joc. Despre un copil nu se poate spune că el crește și atât; trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc.

(Jean Chanteu)

Fiecare om descoperă încă din copilărie ce înseamnă a te juca. Jocul este ocupația preferată și cea mai intensă a copiilor. Adulții reneagă des și repede amintirile legate de această activitate. Ideea de "joc" ne arată, în sens pozitiv, că trebuie să îndrăznim, că trebuie să luptăm, că trebuie să ne lăsăm ademeniți de această activitate. "A te juca" este o confruntare plăcută cu tine însuși, cu ceilalți, cu diferite materiale și procese și cu mediul înconjurător.



În societatea noastră modernă ideea de joc a decăzut. Limbajul curent preferă acele sensuri ale cuvântului care trimit la o conotație negativă: "Este doar un joc!", "Înainte munca, după aceea urmează jocul!", "Te joci cu mine?" ș.a.m.d. Principiul performanței, dobândirea prestigiului, comportamentul concurențial și răsplata materială sunt astăzi motivațiile principale pentru joc. Valențele legate de fantezie și creativitate sunt lăsate la urmă. Jocul, prieten nelipsit al copilului, reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, fiind o formă de manifestare internațională, fără bariere geografice și religioase, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului

copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele.



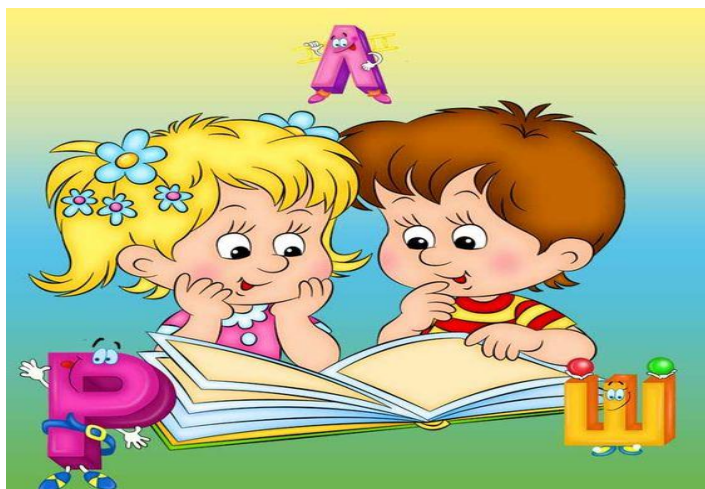
Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asuma rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. Jocul este în acest fel social prin natura lui. Însuși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin aceasta activitate copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor.

Jocul este activitatea de bază în grădinița și cuprinde toate ariile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil.



PRIMII PAȘI SPRE LECTURĂ

Prof. înv. Primar, Popa Mihai

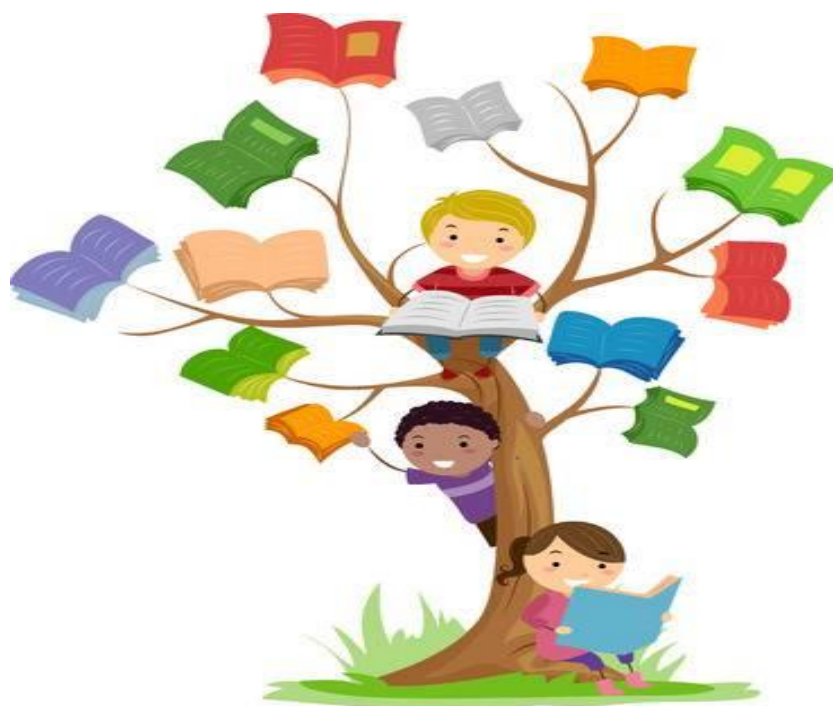


Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și cele psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, acestea rămân pentru toată viața o obișnuință utilă.

Lectura propriu-zisă nu începe însă decât după ce copilul reușește singur să descifreze cu ușurință ideile ascunse în spatele semnelor grafice. Învățătorul sau părintele trebuie să sesizeze acest moment dificil din viața micuțului, pe jumătate înspăimântat de tainele scrisului, pe jumătate crispat de efortul făcut de descifrarea acestor semne curioase și pline de mister. În cadrul activității desfășurate la clasă, am observat că mulți copii se luptă ani de-a rândul cu lecturarea cursivă a unui text, rămânând în imposibilitatea de a savura propriile lecturi. În locul curiozității, apare efortul inhibant al descifrării semnelor grafice, dincolo de care se ascund idei atât de frumoase și interesante.

Am întâlnit adesea copii care ascultă cu mult interes o poveste frumoasă, citită de altcineva, însă preferă să-și piardă vremea în modul cel mai neașteptat, fără să fie tentați să citească ei înșiși altceva decât ceea ce li se cere la orele de curs. Chiar și la cei care au învins greutățile începutului, gustul pentru lectură nu este format. Uneori, nu au la îndemână cărțile potrivite, alteori, indiferența pentru lectură a persoanelor apropiate determină aceeași atitudine copiilor. În astfel de cazuri intervenția învățătorului este absolut necesară. Știm că micii școlari sunt vrăjiți de carte, sunt purtați de aceasta în universul

minunat al cunoașterii. Învățătorul este dator să îndrume pașii tinerelor mlădițe pe acest nou drum, plin de neprevăzut.



În clasa I, un rol important îl are conversația problematizată, care menține vie relația dascăl- elev. După studierea textelor din abecedar, care se analizează și comentează în mod amănunțit, se recomandă lecturi potrivite vârstei, pe marginea cărora se poartă discuții. După ce textele au fost parcurse, se lansează următoarele cerințe: să formuleze întrebări pe care să le adreseze colegilor; să folosească cuvintele noi și expresiile artistice în contexte variate; să redea prin cuvinte proprii conținutul textelor citite; să recunoască ilustrațiile care înfățișează personaje sau scene din poveștile citite; să le așeze în ordinea desfășurării faptelor.

Însă, oricâtă presiune am pune pe învățător, fără doar și poate, o și mai mare responsabilitate o au părinții. Lipsa imboldului dat în cadrul familiei poate fi extrem de nociv în formarea micului școlar. Acum rămâne să ne întrebăm a cărui datorie este mai mare: a învățătorului sau a părinților?

EROII RECICLĂRII

Prof. Înv. Preșc. Aldea Nicoleta

Eroii reciclării de la Grădinița nr. 2 Găgești, au hotărât să dea o nouă viață obiectelor pe care nu le mai folosesc ei, părinții, rudele și prietenii lor. Reciclează baterii uzate și aparate electrice care nu mai funcționează.



Asociația Environ (în calitate de „Organizator”) în parteneriat cu Asociația Sistemul Național de Reciclare a Bateriilor (S.N.R.B.) și cu sprijinul Ministerului Mediului și Ministerului Educației Naționale, organizează în perioada 14.01.2019 – 30.06.2019 cea de-a opta ediție a campaniei naționale de educație ecologică, conștientizare și colectare selectivă „Baterel și Lumea NON-E”.



Campania are următoarele obiective:

- Creșterea nivelului de informare și conștientizare cu privire la problematica colectării selective și reciclării deșeurilor în rândul elevilor și responsabilizarea acestora prin implicarea activă într-o competiție pozitivă;*
- Promovarea educației ecologice în unitățile de învățământ la nivel național și dezvoltarea spiritului ecologic al tinerilor;*
- Stimularea colectării selective a echipamentelor electrice și electronice vechi sau defecte și a bateriilor și acumulatorilor portabili uzați.*

Echipamentele electrice și electronice vechi și bateriile și acumulatorii uzați colectați în cadrul Campaniei pot proveni atât din activitățile curente ale unității de învățământ, cât și de la gospodăriile elevilor, profesorilor sau alte gospodării din proximitatea școlii.

Colectarea se va realiza într-un spațiu stabilit de către fiecare unitate de învățământ.

Veniți alături de noi!

„LUMEA SE SCHIMBĂ, NOI?...”

SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI GLOBALE

Educatore: Marinescu Cornelia – Valentina

În perioada 20 - 23 noiembrie 2018, Grădinița și Școala Primară Ivăncești, au derulat în parteneriat, activități pe tema „Lumea se schimbă, noi?...”, în cadrul celei de a 20-a ediții a Săptămânii Educației Globale.

Activitățile au avut drept scop cunoașterea și formarea unor atitudini de respingere a tot ceea ce are efect negativ asupra societății contemporane și formarea unei atitudini sănătoase necesare dezvoltării personalității elevului, urmând principiile Convenției pentru Drepturile Copilului: principiul interesului superior al copilului, principiul nediscriminării, principiul participării și principiul supraviețuirii și dezvoltării copiilor.

Ne-am propus ca Săptămâna Educației Globale să încurajeze elevii și cadrele didactice să exploreze activități educaționale pentru cetățenie globală. Considerand ca e o bună ocazie pentru a aborda probleme legate de diversitate și inegalitate la nivel local cât și la nivel global, cu o înțelegere a problemelor de bază ale cetățeniei globale și responsabilității:

- conștientizarea trăirii într-o lume globalizată și a rolului nostru ca cetățeni ai acestei lumi;
- atitudini de respect pentru diversitate și abilitățile de comunicare interculturală;
- capacitatea de a lua măsuri pentru a transforma lumea într-un loc echitabil și durabil;
- responsabilitatea pentru propriile noastre acțiuni.

Pe 20 noiembrie a debutat proiectul în prezența doamnei director Roșioru Geanina împreună cu echipa de cadre didactice coordonatoare, educ. Marinescu Cornelia –Valentina și învăț. Tumurica Doru și Roșca Ionuț. S-a prezentat un scurt istoric al proiectului internațional apoi s-au anunțat temele și obiectivele proiectului din această perioadă.

Activitățile din această zi s-au derulat în jurul temei: „Copiii de ieri, de astăzi și de mâine ».

S-au citit scurte lecturi despre personaje cunoscute ale țării noastre și ale lumii purtându-se discuții pe aceste teme ;s-au colorat imagini cu tematica și s-a încheiat prin realizarea de către copii a unor porumbei din hârtie pe aripile cărora au scris mesaje de pace și prietenie.



Pe 21 noiembrie activitățile care s-au desfășurat au avut ca temă „Noi suntem viitorul,, .Copiii au interpretat -Cântecul meseriilor - au recitat poezii despre meserii, au pictat și au colorat imagini cu tematica adecvată și au realizat un copac în care au pus mesaje despre educație și ce reprezintă ea pentru fiecare dintre ei.

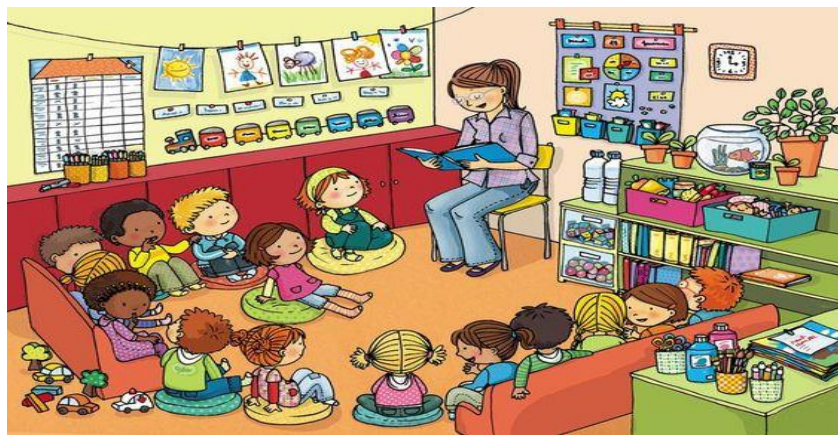
Tema care a dat startul zilei de 22 noiembrie a fost: „Natura înseamnă viață, viața înseamnă natură”. În această zi preșcolarii au conștientizat ce înseamnă să iubești natura, realizând colaje pe această temă și implicându-se în jocul de rol: „Nori și flori”. Împreună cu școlarii au colorat imagini și au prezentat sceneta „Scandal în oala cu ciorbă” și au interpretat melodia „Supă de zarzavat”. Ziua s-a încheiat prin realizarea unor afișe pentru promovarea importanței mediului înconjurător așezate pe petalele și frunzele câtorva flori.

În ziua de 23 noiembrie s-a încheiat proiectul prin prezentarea rezultatelor și prin expunerea lucrărilor pe holurile școlii și grădinitei, precum și a unor fotografii din timpul derulării proiectului.

EDUCATOAREA- O CANDIDATĂ PENTRU SARCINA CEA MAI COMPLEXĂ

Educatore: Sandu Aurelia

A educa înseamnă a călători prin lumea celuilalt, fără a patrunde vreodată în ea. Înseamnă a folosi ceea ce trăim pentru a ne transforma în ceea ce suntem. Cel mai bun educator nu este cel care controlează, ci cel care eliberează, nu este cel care arată greșelile, ci cel care le previne; nu este cel care corectează comportamente, ci cel care îndeamnă la reflectivitate; nu este cel care observă ceea ce este tangibil, ci cel care vede invizibilul; nu este cel care renunță cu ușurință, ci cel care stimulează continuu, un nou început.



Educatorul excelent îmbrățișează atunci când toți resping; încurajează când toți condamnă; îi aplaudă pe cei care nu au urcat niciodată pe podium, vibrează la curajul de a concura al celor care au rămas pe ultimele locuri. Nu caută propria sa strălucire, ci se face

mic, pentru a-i face mari pe cei care îi îndrumă mai întâi cu sufletul apoi cu știință. Așa cum atât de delicat a spus părintele de la Irești:” O adevărată educatoare intră în sala de grupă, alături de copiii săi ținând-o de mână pe Maica Domnului.”

Învățătorul excelent nu este cel care știe mai mult, ci cel care este conștient de cât nu știe; nu este cel care își declară reușitele, ci cel care își recunoaște propriile eșecuri.

RELAȚIA

GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

Prof.înv.preșc.ALDEA NICOLETA

Grădinița și familia sunt doi factori primordialii în educația copiilor.

Conceptul de parteneriat educațional presupune colaborare, cooperare, comunicare eficientă, în scopul optimizării rezultatelor educației.

Este necesar un parteneriat real, activ, cu implicare din partea familiei. Parteneriatul educațional se realizează între următoarele instituții: familie, școală, comunitate, agenți educaționali-elevi, părinți, cadre didactice, instituții de cultură-biblioteci, muzee, centre de cultură și alți factori interesați în dezvoltarea instituțională și are ca scop implicarea și participarea reală a părinților în activitățile de la grupa și cele extracurriculare.



Copilul este implicat în viața socială prin apartenența sa la familie, la grupurile de joc și de învățare dar și prin relațiile specifice pe care le poate stabili cu diverse instituții și organizații din comunitatea în care trăiește. Pentru eficientizarea proiectelor de parteneriat

cadrele didactice vor contribui prin studiu individual, pavoazarea claselor, informarea părinților despre calendarul desfășurării activităților, întâlniri informative.

Relația dintre grădiniță și părinți poate fi consolidată prin:

- ședințe cu părinții;
- discuții între cadrele didactice și părinți;
- consultații cu părinții;
- implicarea părinților în acțiunile școlii;
- acțiuni de voluntariat.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât, aceștia reprezentând mereu un model pentru copii.



Activitatea educativă din grădiniță și mai târziu școală nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a instituției cu familia.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc, acesta fiind prea mic pentru a se putea exprima.

În același timp, grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Parteneriatul dintre grădiniță, mai târziu școală și familie reprezintă relația de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorința de a colabora cu personalul grădiniței - școlii, dar se poate întâmplă că realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

În crearea parteneriatului grădiniță - școală - familie – societate este bine să ne amintim că în viața copilului și a familiei, orice angajat al instituției este important: bunica ce pregătește cele mai grozave mâncăruri, îngrijitoarea, ca sora mai mare care-i ajută pe cei mici, educatoarea-persoană care le este întotdeauna un sprijin, învățătoarea care-i îndrumă și-i pregătește pentru experiențele vieții viitoare. Astfel, fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul sau îndeplinindu-și atribuțiile și influențează dezvoltarea copilului.



Parteneriatul grădiniță- familie are rol în dezvoltarea personalității copilului. Organizarea consultațiilor săptămânale cu părinții pe teme educaționale are un rol important în procesul de educație.

Voluntariatul reprezintă o practică de succes și presupune organizarea acțiunilor de ajutor din partea părinților sau a altor agenți care să sprijine grădinița și copiii. De asemenea, părinții se pot implica în desfășurarea serbărilor și în activitățile extrașcolare.

Rolul cel mai important îl are educatoarea și modul de inițiere al parteneriatelor educaționale benefice pentru copii, dar și pentru grădiniță, familie, comunitate.

INFLUENȚA STILULUI DE PARENTING

Prof. Lovin Daniela



Educația unui copil începe încă de când se naște și se modelează pe tot parcursul vieții. Aceasta are un rol important în existența noastră, ne ajută să creștem și să ne dezvoltăm frumos, prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să ne ofere identitate și demnitate proprie. Pentru copii, ceea ce învață în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, în general, este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie definește în bună măsură viitorul de adult. Întreaga viață a

omului este o succesiune de căutări și încercări de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei, stabilite de fiecare individ în parte, în funcție de modelele alese în aceea perioadă a vieții lui. La fel ca adulții, copiii se confruntă cu multe provocări psihologice sub diferite forme. Împlinirea nevoilor lor din educație este doar o parte din criteriile necesare educației cele mai bune, iar părinții de astăzi tind să fie în faza de „negare” când vine vorba de acest lucru - ignorând latura emoțională și de calitate a parentingului.

Viața unui părinte este programată circular în jurul copiilor. Împlinirea nevoilor zilnice ale familiei și planificarea viitorului imediat lor sunt cele două preocupări ale majorității părinților, altfel spus - creșterea copiilor și asigurarea că generația lor va fi cel mai bine echipată pentru a face față provocărilor atunci când ajung la maturitate.

Parentingul pozitiv versus parentintul neglijent, permisiv și autoritar:

Moduri mici și simple precum petrecerea timpului de calitate în familie, oferirea de cuvinte iubitoare și făcându-ți timp pentru a fi acolo pentru copii au un impact major asupra dezvoltării echilbrate a copilului.

Mulți părinți consideră că parentingul pozitiv este considerat a fi cel mai eficient și benefic stil de parenting pentru copii deoarece părinții din aceasta categorie au așteptări de la copii lor prin intermediul comunicării deschise. Dacă părinții pot încuraja abilitatea de a comunica a copiilor lor, fără ÎNSĂ a-i judeca sau a-i mustra, părinții vor avea un impact pozitiv în viețile lor.

În timp ce parentingul pozitiv este ideal, parentingul neglijent este cel mai dăunător deoarece copiii nu au o bază solidă de încredere în părinții lor. Dincolo de asta, copiii care au o relație negativă sau absentă cu părinții lor vor avea parte de un timp mai dificil atunci când vine vorba de formarea relațiilor cu alți oameni, în special cu copii de vârstă lor.

Parentingul permisiv este un alt stil dăunător în care părinții nu sunt nici responsabili, dar nici exigenți. În cadrul stilului de parenting permisiv - părinții tind să fie indulgenți și încearcă să evite confruntarea, astfel singurul beneficiu al unei astfel de metode este nivelul ridicat de îngrijire și iubire oferit copiilor. Totuși, impactul negativ depășește beneficiile deoarece regulile stabilite, dacă există unele, sunt inconsecvente și copiii cresc cu puțină auto-disciplină și auto-control. Însă, acesta ar putea fi stilul de parenting favorit al copilului, deoarece îi oferă un sentiment al libertății fără consecințe.

Parentingul autoritar: fără dialog și sensibilitate

Categoria finală de educație este parentingul autoritar, cunoscut în general ca parentingul strict, caracterizat ca fiind exigent și nu sensibil și care permite puțin dialog deschis între părinte și copil.

Acest tip de parenting așteaptă ca cei mici să urmeze un set strict de reguli și așteptări și se bazează, de obicei, pe pedeapsa pentru a obține ascultarea. În timp ce o astfel de structura este necesară pentru dezvoltarea sănătoasă a copilului, este important să se echilibreze structura furnizată cu comunicarea deschisă, astfel încât copilul să știe exact de ce este important urmeze regulile. Copiii crescuți cu modelul de parenting autoritar tind să aibă stimă de sine scăzută, sunt fricoși și timizi, asociază supunerea cu iubirea, prezintă dificultăți în situațiile sociale și este posibil să se comporte necorespunzător atunci când se află în afara grijii părintești.

Cu siguranță fiecare dintre noi ne regăsim în unul dintre aceste stiluri, fie ca părinți sau ca și copii, iar eu sunt ferm convinsă că ne putem schimba și autoeduca, astfel încât să oferim tot ce e mai bun copiilor noștri.

“RESPONSABILITATEA” CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof. Pană Marian



Deși modelarea caracterului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii 7 ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină. De aceea psihologii consideră că este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și prin asta înțelegem timp de calitate, în care copilul și nevoile

sale să fie în centrul atenției. Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet, încet de către copil, prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă.

Medicii și psihologii au căzut de acord că primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formarea sa ulterioară. În această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din toate punctele de vedere cognitiv, Jean Piaget arăta trecerea de la stadiul sensorial- motor , în care copilul învață prin intermediul simțurilor, la stadiul preoperațional, care se încheie în apropierea vârstei de 7 ani, în care copilul începe să gândească folosind simboluri, să își folosească intens imaginea și memoria. Erik Ericson descrie principalele schimbări care au loc în ceea ce privește socializarea copilului până la vârsta de 7 ani. În frageda copilărie învață să aibă încredere în părinți sau în adulții care îl îngrijesc. Astfel, dacă nu sunt dezamăgiți, ci dimpotrivă sprijiniți pas cu pas, învață încet încet, să aibă încredere în întreaga lume. Abia spre vârsta de 6 ani copiii își dezvoltă curajul și independența și reușesc să conștientizeze că își pot planifica o serie de acțiuni, care, în derularea lor să servească scopului pe care și-l propun. Din punct de vedere al relațiilor de atașament, în primii 7 ani de viață se pun bazele unei viitoare relații sănătoase cu persoanele apropiate din anturajul copilului.

În zilele noastre asistăm la o luptă între a avea și a nu avea cei șapte ani de acasă, între promovarea adevăratelor valori și încurajarea falselor repere, în care balanța victoriei înclină periculos spre adversarii a tot ceea ce înseamnă buna creștere, bune maniere, educație solidă. Școala a devenit principalul inamic: “nu te învață la școală, profesorii sunt vinovați”.

Cei șapte ani de acasă sunt primii șapte ani de viață, nu primii șapte ani de școală. Școala are rolul ei bine determinat în formarea caracterelor frumoase, fără îndoială, dar se bazează pe ce s-a clădit acasă sau repară și reclădește pe o fundație mai puțin solidă sau fisurată. Lipsa de legătură dintre valorile promovate de școală și cele promovate în familie conduce la dezechilibre și confuzie și, prin urmare, uneori și la formarea unor personalități duale.

În opinia mea, pentru a susține baza, “ celor 7 ani de acasă”, toți factorii implicați în viața copilului trebuie să interacționeze benefic și să coopereze pentru o reușită.

FENOMENUL DE BULLYING ÎN GRĂDINIȚĂ ȘI ȘCOALĂ

Prof. Lovin Daniela



Prima formă de socializare într-un grup organizat la care aderă micuțul sau micuța noastră este grădinița și mai apoi școala, locul unde copiii noștri primesc lecții de viață în afara familiei. Ei învață să se valideze, să se accepte, să empatizeze, să fie sinceri. Adaptarea nu este ușoară, astfel mulți dintre ei se întâlnesc cu TEAMA, RUȘINEA, RESPINGEREA. Datorită profesiei mele mă întâlnesc din ce în ce mai des cu situații de genul: un băiețel de 4 ani îl face pe un altul să plângă, spunându-i că mama lui nu va mai veni după el la grădiniță. Două fete îi spun altei fete că nu vor să se joace cu ea, că nu o plac. Un băiețel de 4 ani își bate zilnic colegii. Colegii unui băiețel de grupa mare râd de el, deoarece este prea emotiv și nu a putut rezolva o fișă. Alți băieți îl îngrămădesc pe un coleg de-al lor într-un colț și îl sperie. Un copil de 8 ani își amenință colegii cu bătaia. Un copil de 12 ani refuză ca din echipa lui să facă parte un anumit copil nepopular din clasă, pentru că, râd de el ceilalți colegi. Vorbe jignitoare, mușcături, agresii verbale sau fizice, toate acestea sunt diferite forme de bullying. Din păcate, bullyingul există de la cele mai fragede vârste și nu scăpăm de el nici în lumea noastră, a adulților. Glume, aparent nevinovate, pot crea adevărate traume, dacă se repetă constant. Ca și definiție fenomenul de bullying este forma de abuz emoțional și fizic intenționat, repetat și cu un evident dezechilibru de forțe. Bullying-ul este definit ca fiind un comportament de excludere și de umilire. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către colegi, care îl strigă într-un anume fel (făcând referire la aspectul fizic sau probleme de ordin medical/ familial).

Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice. Bullying-ul este în general caracterizat ca un comportament agresiv intenționat care (este menit să provoace disconfort sau durere, implică un dezechilibru de putere și tărie între agresor și victimă, și se manifestă repetitiv, regulat (Limber, 2002; Olweus, 1993a; Nansel et al., 2001); Bullying-ul, ca formă de victimizare a semenilor, diferă de alte forme de agresiune / violență printre copii (ex. conflict între semenii) (Espelage, Holt, & Henkel, 2003; Olweus, 1993a, 2001; Olweus, Limber, & Mihalic, 1999; Pellegrini, 2002). În 2016, sesizările legate de fenomenul bullying în România au crescut cu 25% față de anul precedent (conform Asociației Telefonul Copilului). Formele în care s-a manifestat fenomenul bullying au fost: insulte, jigniri, porecle, sarcasm (42,98%), loviri, îmbrânciri (38,58%) și intimidare, denigrare, insulte cu privire la statutul social (18,44%). Cei reclamați ca fiind bullies / agresori au fost, în proporție de peste 97%, tot copii. „Este firesc ca toți copiii să aibă emoții, dar uneori ei sunt copleșiți de furie, frustrare, tristete și neștiind să recunoască sau să își gestioneze aceste trăiri au tendința de a reactiona agresiv.” (Adriana Mitu, trainer de dezvoltare emoțională a copiilor) La școală copiii încep să își adreseze vorbe grele fără să li se pară că este ceva grav, iar acest fenomen ia amploare din ce în ce mai mult în grădinițe și școli.

Ține de fiecare dintre noi să ne pregătim copiii pentru a nu fi victime, dar și pentru a nu îi transforma pe alții în victime. Oamenii ar trebui să conștientizeze că bullyingul este grav. Bullyingul este mai mult decât o simplă bătaie între copii. Este mult mai profund și îmbracă de multe ori forme insesizabile. Insulte, porecele, îmbrâncirile, înjurăturile și intimidarea la nivel de grup, sunt fenomene pe care copiii le întâlnesc încă de la grădiniță, acestea fac parte din fenomenul de bullying, care a luat amploare de la an la an și în România.

La nivel internațional, în programele de prevenire a bullying-ului, copiii învață să recunoască din timp ce anume le provoacă emoții intense și să își controleze reacțiile. Un copil care învață de mic să își cunoască emoțiile și să fie empatic va fi cu siguranță mai puțin predispus la a fi agresor sau victimă la grădiniță / școală sau pe internet și va avea performanțe mai mari pe orice plan. Este important ca părinți, educatori, profesori, psihologi să colaboreze pentru ca acest fenomen să nu ia amploare.

Curiozități:



PETRACHE POENARU ȘI STILOUL SĂU

Prof. Pană Marian



Trăim în era tehnologiei și tastatura calculatorului a devenit un “must have” al timpurilor noastre, dar stiloul a fost o invenție răsunătoare. Sunetul degetelor pe tastatură fiind o dovadă a faptului că suntem generațiile “I-tech”, cei care utilizăm calculatoarele ca instrumente de scris.

Și totuși, evoluția scrisului și a instrumentului de scris a fost spectaculoasă de-a lungul istoriei, încât la începuturi totul depindea de suprafața pe care se scria. S-a scris cu bucăți șlefuite de piatră, os, metal, trestie și pene până s-au inventat stilourile mecanice. În plus, instrumentele utilizate pentru scris depindeau strict de suprafețele utilizate cu același scop și mă refer aici la piatră, lut, frunze, lemn, ceară, papirus și hârtia care a fost inventată de chinezi în anul 105 î. Hr. și care a ajuns în Europa abia în secolul 11.

Primele stilouri au fost folosite în Egiptului Antic (3000 și 2800 îHr) la scrierea manuscriselor și erau confecționate din stuf sau papură. Erau prevăzute cu o gaură tubulară centrală, ce puteau absorbi o coloană îngustă de lichid colorat, pe care îl eliberau lent în momentul în care erau înclinate sub un anumit unghi.

Petrache Poenaru, unul dintre românii plecați în străinătate ca să se afirme, a obținut în Franța brevetul de invenție Nr. 3208 din data de 25 mai 1827, pentru o mică mașinărie, înscrisă cu ciudatul titlu "la plume portable sans fin, qui s'alimente elle-meme avec de l'encre", ceea ce tot el a tradus în limba română: "pana portabilă care nu se termină, care se alimentează singură cu cerneală" sau „Condeiu portăreț fără sfârșit”, Cunoscută astăzi drept stilou, invenția vâlceanului a contribuit la dezvoltarea societății, căci tocul cu rezervor al lui Poenaru a înlocuit penele și tocurile cu peniță metalică.



El a fost și va rămâne pentru totdeauna, o personalitate remarcabilă a neamului românesc, cu care ne mândrim și care și-a pus adânc amprenta în evoluția umanității!

MINUNATA EXPERIENȚĂ A UNEI ELEVE DIN GĂGEȘTI

Elev: Lovin Ionelia, clasa a VIII a

Pentru a intra în povestea mea, trebuie să aflați cine sunt. Mă numesc Lovin Ionelia, sunt elevă la școala din Găgești, în prezent, în clasa a VIII a și mi-am dorit foarte mult să împărtășesc cu voi, cititorii acestui articol, visul trăit în timpul școlii generale.

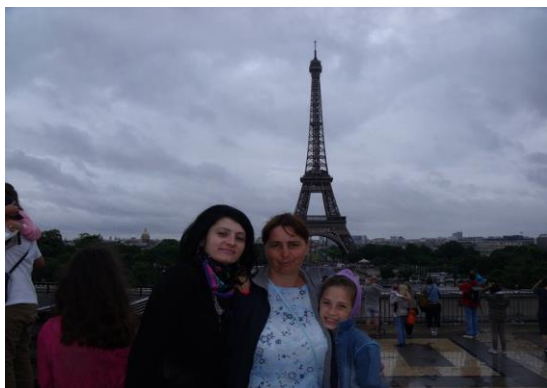
Acesta a început într-o zi de primavară, când am participat la concursul de desene de la Carrefour Focșani. Pot să menționez că aveam așa emoții și nici prin gând nu mi-a trecut că voi fi câștigătoarea premiului cel mare, din cadrul ediției de Paști „Primăvara prinde culoare la Carrefour”. Am așteptat cu ardoare anunțarea premiilor și surpriză, eu micuța de clasa a III a pe atunci, trăiam un vis devenit realitate...eram marea câștigătoare... o excursie pe minunatul tărâm Disneyland, numai pentru mine.

În această excursie superbă, eu am ales să merg împreună cu mama, sora mea și cu profesoara de limba franceză, Lovin Daniela.

Și astfel a început basmul meu....era o zi de vară...



Odată intrați în gigantul parc Disneyland Paris, m-am întâlnit cu personajele preferate din desene animate, care m-au fascinat prin frumusețea și gingășia lor. Prin intermediul acestei excursii, am avut posibilitatea să vizitez și Parisul, o capitală care te cucerește în mai puțin de 5 secunde. Este minunată.....nu am cuvinte să descriu această călătorie.



Aceste fotografii descriu cele mai frumoase momente trăite în prima mea călătorie cu avionul, în prima țară vizitată din Europa.

Școala este o făgăduință, o bucurie, călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți care are un rol important în viața omului. Această experiență m-a făcut să prețuiesc mai mult lucrurile pe care Dumnezeu mi le-a dat și sunt foarte bucuroasă că mi-am construit o amintire prețioasă .



PRIMĂVARA CEA VOIOASĂ

Elev: Rusu Andra, clasa a IV a

1. Primăvara cea voioasă

Peste tot ea se revarsă

Pe câmpii și prin păduri

Cu multe flori și cu lăstuni.

2. Ei mereu așa se-arată,

Ghiocei firavi și mici,

Din zăpadă au ieșit

Mai frumoși ca altădată.

3. Păsările călătoare

De depare au venit,

Să se bucure și ele

De primavara ce a sosit.

4. Mulți copii, cu mic cu mare

Într-un cerc ei se adună,

Să vestească prin cântare,

O primavară fermecătoare!

FOST ELEV AL ȘCOLII

Am dat numeroase interviuri despre viața mea: la televiziuni, la radio, în ziare și chiar în cărți. De fiecare dată, când a venit vorba despre copilărie, am căutat să expediez subiectul. Ce să spun despre copilăria mea? A fost una tipică fiului de țăran mijlociu, din această parte a țării. O copilărie în care copilul e de pe la cinci ani un instrument de muncă. Nu știu cum e acum, deși sunt sigur că și acum în Găgești, copiii își ajută părinții la treburile de acasă, dar și la cele ale câmpului, dar pe vremea mea, când satul n-avea lumină electrică, de apă curentă nici vorbă, când nu erau televizoare și nici radiouri, afară doar de difuzoare și ele instalate destul de târziu în viața mea de elev, părinții își puneau copiii să muncească nu din răutate, ci din necesitate.

De regulă, când sunt puși să povestească despre copilăria lor, cei de la oraș își amintesc încântați cum au fost ei, la țară, la bunici și cum au văzut acolo vaci și oi și cum aveau ei un câine îndrăgit. Noi, cei care am trăit copilăria la sat, nu ne amintim de vizitele la oraș. Deși pe vremea mea exista ca și azi Focșanii, nu țin minte nicio imagine. Țin minte doar o intrare în Focșani, în căruță, în zori. Și țin minte că una dintre cele mai emoționante secvențe era cea în care-i așteptam pe ai mei să se întoarcă de la Focșani, cu trenul mixt – despre care am scris în prozele mele și acum nu mai este - Burca- Odobești și retur. Am călătorit mult în străinătate. Am văzut New Yorkul, Los Angelesul, Moscova, Parisul, Londra. Nici un mare oraș al lumii nu egalează în amintirile mele, în planul măreției, Focșanii, de unde urmau să se întoarcă ai mei, ca să-mi aducă o pungă cu bomboane. Ca să vezi! Azi, n-aș fi fericit nici dacă mi s-ar aduce de la Focșani un avion particular. Pe atunci eram fericit că ai mei urmau să-mi aducă o pungă cu bomboane.

Nu țin minte nimic din timpul școlii. Singura imagine rămasă vie în amintirea mea, e seara dinainte de a merge în prima zi de școală. O țin minte și acum, pentru că maică-mea mă tunsese chiulug cu o mașină de tuns proastă, care mai mult mi-a smuls, decît mi-a dat jos părul. De ce trebuia să mergem la școală tunși chilug, habar n-am! Știam să scriu și să citesc de la cinci ani. Poate de aceea nu țin minte primul an de școală. Fusesem cel mai harnic cititor al bibliotecii de la Căminul cultural, dat ca exemplu de minune, de către bibliotecara inspectorilor care veneau de la raion. Cum să țin minte orele în care trebuia să buchisesc "Ana are mere", când 1 citisem deja pe Balzac?

Aflu și eu în ultimul timp de inițiative ale consiliilor elevilor cum ar fi cea de a protesta dînd o foaie albă, în loc de foaie cu textul cerut de lucrarea de control. Cică, în

felul acesta elevii protestează împotriva felului în care sunt puși să învețe, dar mai ales a ceea ce sunt puși să învețe. Să mă ierte distinșii membri ai Consiliilor, dar eu nu cred în eficiența unor astfel de inițiative. Păi de unde să știe un copil ce trebuie să învețe și ce trebuie să nu învețe ? Dacă ar ști, n-ar mai merge la școală. Sau dacă ar merge, ar face-o ca profesor și nu ca elev. Dacă ar ști omul, n-ar mai parcurge obligatoriu copilăria și ar sări direct la postura de academician direct din scutece. Desigur, cred că trebuie respectată personalitatea copilului, că învățătura se cere a nu fi o povară, că profesorul trebuie să trateze elevul ca pe o conștiință și nu ca pe un obiect. Viața e însă astfel alcătuită, încât multe lucruri nu le facem din plăcere, le facem pentru că le cer realitățile. Fără a exclude copilăria ca joacă frumoasă, fără a exclude plăcerea de a face anumite lucruri, cred că pe parcursul școlii trebuie să facem și lucruri care nu ne plac, deoarece presupun efort. Din acest punct de vedere, susțin, ca un om care mi-am consacrat întreaga viață muncii și iar muncii, că toate materiile sunt necesare ulterior în viață pentru un școlar. Am fost de mai multe ori în Rusia. În liceu am avut și disciplina Limba Rusă pe lângă disciplina Limba franceză. Nu m-am ostenit prea tare la lecțiile de limbă rusă. De aceea, chiar dacă recunosc literele chirilice (un mic avantaj când mergi într-o țară slavă), nu știu să vorbesc rusește. Și de fiecare dată când mi-am dat seama ce neputincios ești într-o țară a cărei limbă n-o știi (academician să fii în țara ta și tot nu te-ai putea exprima altfel decât un analfabet într-o țară a cărei limbă n- o știi), mi-a părut rău că n-am luat în serios și disciplina Limba rusă. Și în același timp am bombănit-o pe profesoară , pentru că a fost de treabă cu noi, pentru că nu ne puneă să muncim, pentru că ne lăsa de capul nostru, pe parcursul lecțiilor. Pe atunci ni se părea o profesoară bună, iar profesorii care ne puneau să învățăm, adică să muncim, ni se păreau răi.

Acum îmi dau seama că, profesorii cu adevărat buni au fost profesorii "răi."



Ion Cristoiu, ziarist, fiu al satului Găgești